

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.868 van 17 juni 2002
in de zaak A. 50.862/IX-651.**

In zake : Wai Wang LAU,
 wonende te MORTSEL,
 Gezellelaan 2

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Wai Wang LAU op 27 maart 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de hem bij brief van 29 januari 1993 ter kennis gebrachte beslissing van de Gemeenschapsminister van Tewerkstelling tot verwerping van zijn beroep tegen de weigering van de toelating om de werknemer Kam LAU tewerk te stellen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. STEVENS;

Gelet op de beschikking van 14 februari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij, die tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS
die, loco advocaat E. DE BOCK verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van
State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden
samengevat als volgt :

1.1. Op 22 juni 1992 vraagt verzoeker LAU Wai Wang aan de
Gemeenschapsminister, bevoegd voor Economie en Werkgelegenheid, de
vergunning om de werknemer LAU Kam, van Hongkongse nationaliteit, tewerk te
stellen in de hoedanigheid van hulpkok in zijn restaurant te Mortsel.

Bij brief van 4 augustus 1992 wordt aan verzoeker medegedeeld
dat de gevraagde toelating niet wordt verleend om volgende redenen :

- “- arbeidskrachten beschikbaar (art. 5 K.B. 6/11/1967);
- de betrokkene is geen onderdaan van een land waarmee België is
verbonden door een overeenkomst of akkoord inzake arbeidskrachten
(art. 6 K.B. 6/11/1967);
- een vorige aanvraag van dezelfde werkgever tot tewerkstelling van
dezelfde werknemer werd reeds geweigerd”;

1.2.1. Verzoeker stelt met een brief van 13 augustus 1992, die ter post
aangetekend verzonden is op 19 augustus 1992, het door artikel 20 van het
koninklijk besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van
werknemers van vreemde nationaliteit ingestelde administratief beroep in tegen dat
besluit. Hij vraagt de minister rekening te houden met “de bijzondere economische
toestand” en ook met de grote moeilijkheden om op de Belgische arbeidsmarkt een
ervaren en betrouwbare werkkraft voor zijn Chinese keuken te vinden. Hij stelt ook
dat zijn werknemer “levensbelangrijk (is) voor de toekomst van (zijn) onder-
neming”. Het beroepsschrift is voorts niet nader gemotiveerd en er worden ook geen
bewijsstukken van de ingenomen stellingen overgelegd.

De verwerende partij vraagt op 1 september 1992 aan de VDAB
te Brussel om een onderzoek over de vraag of er binnen redelijke termijn op de
Belgische arbeidsmarkt een geschikte werkkraft kan gevonden worden, desnoods
na een aangepaste versnelde beroepsopleiding. De VDAB adviseert op 30 september

1992 ongunstig omdat de werknemer “de broer (is) van de werkgever”, dat de werkgever geen andere werknemers dan zijn broer in dienst wil nemen en dat “voldoende werzoekenden ingeschreven (zijn) die mits een IBO-opleiding de functie van hulpkok kunnen uitoefenen”.

1.2.2. In een nota van 16 oktober 1992 brengt de administratie verslag uit over het onderzoek van het beroep. Daar wordt vastgesteld dat het beroep “buiten de voorgeschreven termijn” is ingediend zodat het onontvankelijk is. Voor het geval de minister het beroep, dat vijf dagen te laat is ingediend, toch ontvankelijk zou verklaren, wordt de grond van de zaak op volgende wijze besproken :

"(...)

5. Aangezien betrokkene geen regelmatige verblijfstitel meer heeft (A. R. pag. 2) is de immigratiestop als weigeringsmotief van toepassing.
6. De V.D.A.B. adviseert de aanvraag tot tewerkstelling ongunstig (stuk 12).

Uit zijn onderzoek blijkt dat de betrokkene de broer is van de werkgever, die reeds 2 restaurants bezit in Antwerpen. Hij is gedurende 1 jaar in dienst geweest in de hoedanigheid van directeur. De werkgever wenst geen andere werknemers aan te nemen in plaats van zijn broer. Er zijn voldoende werzoekenden ingeschreven die mits een individuele beroepsopleiding voor de functie van hulp-kok in aanmerking komen. De eerste reden tot weigering blijft van toepassing.

7. België is niet verbonden door een akkoord of overeenkomst inzake vreemde arbeidskrachten met Hong-Kong (A.R. pag. 9, voetnoot 1).
8. De Administratie is van oordeel dat de 'vergissing' niet uit onwetendheid gebeurde, doch dat er in casu sprake is van misleiding van de Administratie, gebaseerd op onjuiste aangifte van gegevens".

Er wordt besloten :

“Het beroep is niet ontvankelijk (5 dagen te laat aangetekend). Mocht de Gemeenschapsminister dit beroep ontvankelijk verklaren, dan is het principieel ongegrond en stelt de Administratie voor om de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart B niet toe te kennen”.

Op 12 januari 1993 ondertekent de Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden de in fine van de nota neergeschreven beslissing :

“De arbeidskaart wordt niet toegekend”.

1.3. Met een gestandaardiseerde brief van 29 januari 1993 wordt aan verzoeker medegedeeld dat zijn beroep verworpen werd omdat de Vlaamse Gemeenschapsminister voor Werkgelegenheid “de door (hem) ingeroepen motieven

heeft onderzocht en geen enkele reden heeft gevonden die een wijziging van de genomen beslissing zou kunnen rechtvaardigen”.

Verzoeker vraagt thans de vernietiging van de hem aldus ter kennis gebrachte beslissing;

2.1. Overwegende dat het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat in zijn verslag over de zaak ambtshalve heeft vastgesteld dat verzoeker op 19 augustus 1992 beroep heeft ingesteld tegen de hem bij brief van 4 augustus 1992 ter kennis gebrachte beslissing, dat dit buiten de termijn is van tien dagen vastgesteld in artikel 20 van het koninklijk besluit nr. 34 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, zodat het annulatieberoep onontvankelijk ingediend is;

2.2. Overwegende dat verzoeker daar in zijn laatste memorie op antwoordt dat de administratie de minister gewezen had op de laattijdigheid van het beroep, maar dat de minister, doordat hij zich over de grond van de zaak heeft uitgesproken, die suggestie niet heeft gevolgd, wat betekent dat de georganiseerde beroepsprocedure “wel degelijk werd uitgeput”;

2.3.1. Overwegende dat de artikelen 18, 20 en 21 van het koninklijk besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit luiden als volgt :

- artikel 18 :

“De (...) werkgever, wiens aanvraag om een arbeidsvergunning wordt verworpen, kunnen in beroep gaan bij de Minister tot wiens bevoegdheid de tewerkstelling behoort”.

- artikel 20 :

“Het beroep wordt ingesteld binnen tien dagen na afzending van de aangetekende brief waarbij de beslissing tot weigering wordt betekend, in de gevallen bedoeld bij artikel 18 (...)”.

- artikel 21 :

“Het beroep wordt ingesteld bij ter post aangetekende brief. Het moet gemotiveerd zijn en opgesteld in het Frans, het Nederlands of het Duits”

2.3.2. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat, zoals in de nota van de administratie van 16 oktober 1992 is uiteengezet, de brief van 4 augustus 1992 dezelfde dag aangetekend naar hem verzonden is; dat, overeenkomstig artikel 20 van het koninklijk besluit nr. 34, de beroepstermijn berekend wordt vanaf de verzending (“l’expédition”) van de weigeringsbeslissing; dat, aangezien het beroep slechts op 19 juli 1992 ingediend is, het laattijdig was; dat, aangezien de procedureregels die inzake georganiseerde administratieve beroepen gelden de openbare orde raken, de verwerende partij aan de laattijdigheid van het beroep niet mocht voorbijgaan om het beroep toch ten gronde te behandelen;

2.3.3. Overwegende dat, door het niet correct volgen van de voorgeschreven rechtsgang, verzoeker zich zelf het recht heeft onzegd bij de Raad van State beroep in te stellen tegen de beslissing ten gronde die nadien genomen is; dat het beroep onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien juni 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.